

El poeta Joan Alcover

MALLORCA, l'illa daurada, terra de poetes,—com ha dit Russinyol—ha vist pondre's un estel lluminós, el gran poeta Joan Alcover, el qual, després de Miquel Costa i Llobera, brillava com l'estel del dia il·luminant tota aquella illa que es diu Mallorca, i meitat de la seva llum daurada resplendia per terres catalanes.

Joan Alcover era un poeta fort i vigorós, a voltes aspre com una nespra i altres dolç i fresc com una cirera collida de poc; tenia una gran precisió i justesa en les imatges que feien els seus versos clars i transparents, semblants a un espill en el qual s'emmirallessin totes les coses de la terra.

Joan Alcover que fins entrada en maduresa la seva vida havia fet les seves produccions en castellà, no es decidí a escriure i a cantar amb el dolç i clàssic català mallorquí que més tard havia de cobrir-lo de glòria. Aquest retorn a la llengua materna valgué a Joan Alcover tota la reputació que avui posseïa i que potser no hauria adquirit—per més mereixedor que n'hagués estat—de continuar escrivint i cantant amb la bella parla de Cervantes. A Joan Alcover, com en molts altres, li era precisa la darrera decisió per cantar en llengua pròpia tots els seus anhels i visions per tal que no perdessin interès i harmonia i sobretot aquell regust frescal que tenen ara les imatges d'aquest poeta. De no haver cregut a la seva sinceritat artística, potser avui no fóra autor de *La relíquia* i de *La Serra*, i aquella glossa de *La Balanguera*,—que Josep Carner proposava que fos musicada com un himne català—ni haurien mai sortit de la ment d'aquest gran i fort poeta aquells versos :

*«Bellugant l'aspi, el fil capdella
i de la pàtria la visió
fa bategar son cor de vella
sota la sarja del gipó.»*

*Dins la profunda nit tranquila
destria l'auga qui vendrà.»*
*«La balanguera fila, fila,
la balanguera filarà.»*

El poeta Joan Alcover, estava segur del seu cant; no era ni un il·lusionat ni un quimèric: una mica elegíac, però, deia les coses tal com són i com les veia, per això els seus versos, com hem dit, feien d'espill en tot. Mai en els seus cants no us parlava del futur i del que podia ésser, sinó del present i de ço que era i creia en aquell moment magne de la inspiració. Mai no us hauria dit que podia ésser un arbre o que podés veure volar un ocell per exemple, si no que us deia (*Desolació*) :

*«Jo só l'esqueix d'un arbre, esponerós ahí,
que als segadors feia ombra a l'hora de la sesta :
mes branques una a una va rompre la tempesta
i el llamp fins a la terra ma soca mig-partí...»*

En aquest sonet el poeta Joan Alcover és on caracteritza més el seu esperit elegíac amb una mica d'optimisme, però, que malgrat l'amargor del viure

«sent brotonar les fulles i sent pujar la saba»

però prenent uns tons més elegíacs i gairebé tràgics, us diu resignadament i amb una gran serenitat

Jo visc sols per a plànyer lo que de mi s'és mort

